

De verdeling

Zij kreeg de Eames-stoelen, ik de teak tafel. ‘Waarom ook niet?’, dacht ik. Ik kreeg de televisie, zij de witte bank met stoffen elementen. Had ik kunnen aanvechten, maar laat ons eerlijk zijn, niemand wilde zijn hoofd breken over hoe die zetel weer naar buiten gebracht moest worden, zeker niet als je terugdacht aan hoe we hem in de eerste plaats binnen hadden gekregen. De zetel zelf had er een aanzienlijke scheur aan overgehouden, en wij beiden een trauma telkens we de trap opgingen.

Zij kreeg de kunstboeken die we samen hadden gekocht, ik de vinylplaten. Redelijk. Zij kreeg het strijkijzer, ik het gereedschap. Ik ken mensen die zouden steigeren bij het stereotype, maar ik kan niet zeggen dat we er op dat moment bij stilstonden.

Zij kreeg de nachtkastjes en de bijhorende lampen, een setje. Ik kreeg het beddengoed.

Zij kreeg de borden en het bestek, ik het kookgerief. Zij de toaster en de centrifuge. De koffiezet ook. Ik kreeg meer uit de categorie ‘home entertainment’: de platenspeler, de beamer, de versterkers. Zo’n dingen.

Zij kreeg onze ongebruikte Bongobon voor een plezierweekend die een maand later zou vervallen. Ik kreeg een idee met wie ze in de plaats zou gaan.

We kregen elk de cadeaus mee die we in de loop van de jaren via de ander aan onszelf hadden gegeven. Ik kreeg het elektronische massageapparaat dat ze me gaf zodat zij het kon gebruiken na een lange werkdag, zij kreeg de verzamelde werken van mijn lievelingsschrijver die ik haar gaf om mijn collectie aan te vullen. Misschien is dat een goede manier om een relatie te definiëren:

wil wat ik wil. Of beter nog: wil wat ik wil dat je wil.

Zij kreeg de klerkast, ik de buffetkast. Zij de hometrainer, die ik eigenlijk zelf wilde, maar die ik in een kwade bui bij de onderhandelingen opgaf omdat ik het niet kon laten een venijnige opmerking te maken: dat ze het meer nodig had dan ik en dat ze er in één moeite ook de dieetboeken bij mocht houden.

Zij kreeg de souvenirs uit Kenia, ik die uit Noorwegen.

Ik kreeg de dvd’s, die wilde ze niet meer, hoewel ze voor ons exemplaar van “Titanic” een uitzondering maakte. Ik geloof tot op vandaag dat ze hem telkens opnieuw bekeek in de oprechte overtuiging dat hij ooit, al was het maar één keer, eens niet zou zinken op het eind.

Zij kreeg de gemoedsrust, ik kreeg het idee dat het aan mij lag. Het idee was bijna geruisloos geïnfilteerd in onze gemeenschappelijke kringen als een massieve, eroderende modderlaag die

zich traag maar zeker uitbreidde, geduldig millimeters innam, ruimte die onomkeerbaar ingenomen werd in haar voordeel.

Zij kreeg Maarten en Saskia, hoewel ik ze als vrienden had aangebracht in de relatie. Ik zeg maar. Bovendien kreeg ik in ruil Brecht en Annelies, die je in feite niet echt kon krijgen. Brecht en Annelies drongen zich overal op. Als je echt heel eerlijk bent, kreeg zij de verlossing van Brecht en Annelies. Ik kreeg Brecht en Annelies er in feite ook nog eens *bovenop*, zo was het, ja. Brecht sprak alleen over zichzelf en het was in de vriendengroep een onuitgesproken regel dat wie Annelies als eerste aansprak de rest van de avond de verantwoordelijkheid kreeg over diens labiele handel en wandel. Ik denk tegenwoordig wel twee keer na voor ik nog iemand uitnodig.

Zij kreeg de spaghettiavonden met de vrienden, ik de festivals. Ik kreeg het inzicht dat ik de pest heb aan festivals zonder haar. Zij kreeg Dries en iedereen die bij hem hoorde. Hoe dingen toch kunnen veranderen. (Hoewel ik Dries nooit echt helemaal heb vertrouwd, en terecht, zo blijkt.)

Zij kreeg heel de buurt rond het winkelcentrum, alles ten noorden van de Kalverstraat tot aan het water. Het hele kwartier rond het 11-mei-plein. De Copecca op vrijdagavond na het werk, de terrasjes aan het Zuid, onze favoriete Italiaan. Wat, moest ik bellen om erachter te komen waar en wanneer ze er met haar nieuwe vriend zou rondhangen? Ze deed maar. Ik doneerde dan maar uit nukkigheid de Thai erbij, de Libanees en Turk, de Marokkaan, de hele wereldkeuken heb ik haar geschonken- wie heeft er wat aan.

Ik kreeg het gemeentelijke zwembad en de Augustuslaan tot en met het park. De stationsbuurt ook (niet dat daar veel te doen was behalve beroofd worden) en de hele 'Gouw', zoals we die wijk begonnen te noemen nadat we er een onnatuurlijk groot aantal Spaanse toeristen van hooguit anderhalve meter hadden zien samenscholen op zoek naar restaurants.

Ik kreeg de job bij de uitgeverij, zij de promotie waar ze al niet meer op had gerekend.

Ik kreeg een relatie met iemand van het werk, ik kreeg daar later spijt van. Zij kreeg een aanbod.

We kregen het beiden afwisselend moeilijk en plezierig, binnenpretjes en angstaanvallen.

Zij kreeg veel vrijaf op haar werk. Ik kreeg wat voorgeschreven. Zij kreeg de gewoonte om niet meer op te nemen wanneer ik belde. Ik kreeg last van zowat alles van mijn rug tot aan mijn knieën.

Ik kreeg schuldgevoelens, zij zin om te roken. Ik kreeg weer wat betere dromen, zij de ingeving dat we beter niet meer afspraken nu er nieuwe partners in het spel waren, niet dat dat taboe was, maar – enfin.

Ik kreeg meer tijd en vat op mezelf, zij kreeg wat meer zon, we kregen beiden weer vertrouwen.

Ik kreeg op een dag het bericht dat ze er beter uitzag tegenwoordig. Ik kreeg te horen dat ze gezien was met iemand die op mij leek.

‘Ik kreeg de uitnodiging voor je trouwfeest’, zei ik, ‘bedankt!’ (Ik kreeg de ingeving om net op dat moment een reis te plannen.)

Ik kreeg af en toe heimwee, en een paar boeken over hoe daarmee om te gaan.

Ik kreeg rust. Ik kreeg tijd. Ik kreeg adem.

Ik kreeg een tragere hartslag.

Ik kreeg het gevoel dat het veel beter ging.

Ik kreeg het gevoel dat ik gelukkig mocht zijn dat het zo gelopen was.

Ik kreeg haar nog één keer te zien, op een feest van gemeenschappelijke vrienden.

Ik kreeg te horen hoe haar leven verliep.

Ik kreeg sindsdien een beeld niet uit mijn hoofd, toen we op het eind van die avond afscheid namen en we net voor we de hoek omgingen, nog één laatste keer naar mekaar glimlachten.

Ik kreeg het gevoel dat er een dom idee in me opkwam.

